Faptele Apostolilor - Comentarii Jean Koechlin

Luca, autorul inspirat al cărţii „Faptele Apostolilor“, îşi începe istorisirea cu înălţarea lui Isus la cer, chiar dacă relatase deja acest eveniment la sfârşitul evangheliei sale. Pentru că venirea Duhului Sfânt şi toate lucrările care trebuia să rezulte din aceasta, „până la marginile pământului“ (v. 8), decurg din prezenţa lui Hristos în glorie (Ioan 16.7)! Mai mult, acest început confirmă că tot ceea ce vor face apostolii corespunde poruncilor pe care le-au primit de la Domnul (v. 2,8) şi va justifica lucrarea lor. „Veţi fi martorii Mei“, le spune Isus, pentru că ei se gândeau tot la lucrurile de pe pământ (v. 6). Ei deveneau depozitarii adevărurilor minunate cu privire la El: Cel care suferise era acum viu (v. 3). Înălţat la cer sub privirile lor (v. 9), va reveni în acelaşi fel, potrivit promisiunii sigure transmise prin îngeri (v. 11). Şi ei aveau să vestească aceste lucruri prin puterea Duhului pe care urmau să-L primească în curând (v. 8).Prima strângere după înălţarea Domnului este dedicată rugăciunii şi toţi apostolii sunt prezenţi. Ajunşi la sfârşitul istoriei Bisericii pe pământ, să facem în aşa fel încât noi să nu fim absenţi de la aceea care va fi ultima înainte de întoarcerea Lui (citiţi Evrei 10.25).

Petru – un Petru deplin restaurat – ia cuvântul în mijlocul celor dintâi ucenici. Le aminteşte de sfârşitul mizerabilului Iuda, care se spânzurase (Matei 27.5-8). Ce moarte teribilă, însă ce soartă veşnică infinit mai groaznică (v. 25)! Apoi, sprijinindu-se pe lumina şi pe autoritatea Scripturilor, Petru arată necesitatea înlocuirii ucenicului căzut. Doisprezece apostoli trebuiau să fie martorii, într-un fel oficial, ai acestui act fundamental al creştinismului: învierea Domnului Isus (comp. cu 1 Corinteni 15.5). Iosif (zis Iust) şi Matia se aflau printre aceia care avuseseră privilegiul de a-L însoţi pe Isus în timpul lucrării Sale; probabil că făcuseră parte dintre cei şaptezeci pe care-i trimisese odinioară (Luca 10.1). După ce I-au cerut Domnului, Celui care cunoaşte inimile tuturor, să arate alegerea Sa, ei trag la sorţi şi este desemnat Matia.A trage astăzi la sorţi pentru a cunoaşte voia lui Dumnezeu nu mai este un lucru potrivit, deoarece acum este prezent Duhul Sfânt şi El le dă celor credincioşi discernământul de care au nevoie. Este interesant în această privinţă să comparăm scena de aici cu cea din Fapte 13.2, unde Duhul Sfânt porunceşte: „Puneţi-Mi deoparte acum pe Barnaba şi pe Saul, pentru lucrarea la care i-am chemat“.

Câteva zile s-au scurs de la înălţarea Domnului. Promisiunea Sa, care este şi a Tatălui, se va împlini (cap. 1.4). Sub formă de „limbi împărţite, ca de foc“ (v. 3), Duhul Sfânt, Persoană divină, coboară pe pământ şi rămâne peste ucenici. Imediat, puterea Lui se arată în ei: devin capabili să vorbească în limbi pe care nu le cunoscuseră. Dumnezeu remediază astfel, în har, blestemul de la Babel şi le confirmă tuturor că binecuvântarea divină se va întinde peste tot pământul (Geneza 11.1-9).Sărbătoarea iudaică de la Cincizecime strângea an de an la Ierusalim o mulţime «considerabilă» dintre israeliţii risipiţi printre naţiuni. Şi această afluenţă va fi ocazia celei dintâi mari reuniuni de evanghelizare. Ce subiecte de uimire însă pentru această mulţime! Fiecare poate auzi, în propria sa limbă, „lucrurile minunate ale lui Dumnezeu“ (v. 11). Şi cei care le vorbesc sunt nişte „galileeni“ fără carte (comp. cu cap. 4.13 şi cu Ioan 7.15). Nu este necesar să faci parte dintr-o elită, nici să fi făcut anumite studii, pentru a deveni lucrător al Domnului. Dependenţa de El şi supunerea faţă de acţiunea Duhului Său, acestea sunt singurele condiţii necesare. De am putea fiecare în parte să le împlinim!

Pornind de la un text din profetul Ioel, Petru le-a demonstrat iudeilor că puterea care acţiona în mijlocul lor era de origine divină. Ori de câte ori auzim o lectură biblică, oricare ar fi ea, să nu uităm niciodată că Dumnezeu ne vorbeşte. Acum Petru le aminteşte de drumul minunat al lui Hristos aici, jos, de moartea şi de învierea Sa, anunţate în mai multe pasaje din Scripturi şi atestate de apostoli. Astfel, pe „acest Isus“, pe care poporul Îl răstignise, Dumnezeu L-a pus să şadă la dreapta Sa, făcându-L şi Domn şi Hristos. Ce subiect înspăimântător pentru ucigaşii Lui, convinşi de o astfel de crimă! Străpunşi în conştiinţă, auditorii sunt cuprinşi de căinţă, am putea spune de teamă şi de confuzie deopotrivă. Cum să-L liniştească pe Dumnezeu după o asemenea crimă? În primul rând prin pocăinţă, răspunde Petru. Aceasta nu este un simplu regret al unei purtări rele, ci o judecată pe care o facem împreună cu Dumnezeu asupra faptelor comise şi o abandonare a vechii comportări; ea este deja o primă manifestare a credinţei (iată de ce apostolul nu mai are nevoie să-i invite să creadă). Trei mii de persoane sunt convertite şi botezate ca urmare a acestei prime predicări.

Capitolul 2 se încheie cu un minunat tablou al adunării la începuturile ei. Ca şi astăzi, erau adunări pentru zidire, pentru închinare şi pentru rugăciune (v. 42). Noi însă limităm adesea viaţa adunării doar la aceste manifestări, când ea ar trebui extinsă şi în casele celor care o compun (v. 46).„Fiecare suflet a fost cuprins de teamă“, afirmă versetul 43. Sobrietatea şi seriozitatea se pot armoniza în mod deplin cu bucuria semnalată la sfârşitul versetului 46.În capitolul 3 vedem cum puterea Duhului Sfânt se manifestă nu numai în cuvintele apostolilor, ci şi în lucrările lor.Cerând milostenie de la Petru şi de la Ioan, sărmanul olog aşezat la poarta „Frumoasă“ a templului nu se aştepta nici pe departe la darul pe care avea să-l primească: o vindecare miraculoasă prin credinţa în singurul Nume, al lui Isus. „Ce am, aceasta îţi dau“ – spune Petru (v. 6). Când este vorba de dat, noi ne gândim, în general, mai întâi la bani (v. 6) şi prea rar la inepuizabila comoară cerească, adică la cunoaşterea Mântuitorului, de care avem totuşi privilegiul să le facem parte celor din jurul nostru.Ce schimbare pentru acest biet olog! Până atunci, el era „la poartă“, cu alte cuvinte, afară. Acum intră în prezenţa lui Dumnezeu pentru a-L lăuda (v. 8). Va mai sta vreunul dintre cititorii noştri încă „la poartă“?

Aflând de vindecarea omului neputincios, mulţimea curioasă dă buzna. Toţi sunt plini de uimire şi de admiraţie (v. 10). Petru însă le abate imediat atenţia de la sine însuşi şi de la Ioan, punând minunea în dreptul puterii Numelui Isus. Această lucrare demonstra în mod strălucit viaţa şi puterea în înviere a Celui pe care ei Îl dăduseră morţii. „L-aţi tăgăduit pe Cel Sfânt şi Drept“, le declară apostolul, nu pentru a-i condamna, ci ca unul care a înţeles din experienţă ruşinea acestui păcat (v. 14; Luca 22.57…). „Ştiu că în neştiinţă aţi făcut aşa“ (v. 17), adaugă el, confirmând cuvântul Mântuitorului de pe cruce: „Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac“ (Luca 23.34). Şi astfel, ocazia dată aici din nou iudeilor de a auzi Evanghelia şi de a se pocăi răspunde la această rugăciune a Domnului. Au în mijlocul lor mărturia Duhului Sfânt rostită prin gura lui Petru şi văzută în adunare (cap.2.44-47). Dacă naţiunea, recunoscându-şi păcatul, se întoarce acum la Dumnezeu, Domnul va putea reveni; dacă nu, ea nu va mai putea fi scuzată de acum încolo de neştiinţă.

O lucrare atât de puternică nu poate să nu stârnească împotrivirea lui Satan. Instrumentele lui ne sunt cunoscute: Ana, Caiafa, preoţii, bătrânii şi cărturarii, pe scurt, principalii responsabili de condamnarea Domnului. Dacă i-ar fi cruţat pe ucenici, prin însuşi faptul acesta ar fi recunoscut că au fost nedrepţi când L-au omorât pe Învăţătorul. Orgoliul îi împiedică să o facă. Ei perseverează în ura lor împotriva Numelui lui Isus. El Însuşi devenea de atunci încolo piatra de încercare în cel mai înalt grad: pentru unii, „Piatra cap de unghi, aleasă, preţioasă“, iar pentru alţii, „o piatră de poticnire şi o stâncă de cădere“ (comp. v. 11 cu 1 Petru 2.4-8). Versetul 12 este fundamental; el afirmă valoarea unică şi necesitatea Numelui lui Isus pentru a fi salvaţi.Ucenicii sunt recunoscuţi că fuseseră împreună cu Isus (v. 13). Dacă vom trăi în mod obişnuit în comuniune cu Domnul, acest fapt va fi remarcat şi despre noi.Toată împotrivirea mai-marilor iudeilor nu poate împiedica lucrarea evangheliei

(v. 4), nici închide gura apostolilor, pentru că aceştia au primit de la Dumnezeu Însuşi chemarea şi misiunea lor (v. 19). Şi Cuvântul este în ei „ca un foc mistuitor“ (v. 20; Ieremia 20.9).

Petru şi Ioan îi regăsesc pe ceilalţi ucenici (numiţi „ai lor“, în v. 23), le spun şi lor hotărârea mai-marilor poporului, după care, în loc să se hotărască cu privire la ce au de făcut, apelează la resursa lor comună: rugăciunea (vezi şi cap. 6.4; 12.5,12; 14.23). Ei recunosc, în revolta iudeilor şi a naţiunilor împotriva lui Dumnezeu şi a „Sfântului“ Său „Slujitor, Isus“ (v. 27), împlinirea Scripturilor (încă parţială, ceea ce i-a făcut pe apostoli să omită să citeze, din Psalmul 2, înfricoşătorul răspuns divin la aceste provocări ale oamenilor).Îndrăzneala este un cuvânt caracteristic acestui capitol (v. 13,29,31) şi al cărţii în ansamblu, care se încheie aproximativ tot cu acest cuvânt (cap. 28.31). Aceasta nu are nimic de-a face cu energia cărnii, care cândva îl împinsese pe Petru înainte ... şi care apoi îl părăsise. Ucenicii o obţin ca răspuns la rugăciunile lor. Să-i imităm şi noi, atunci când simţim că ne părăseşte curajul!Ca urmare, în versetele 32-37 avem o nouă descriere minunată a Adunării în prospeţimea dragostei dintâi. Fără pretenţia de a reveni la acest fericit început, să ne străduim să trăim în spiritul său, lăsând deoparte egoismul nostru şi prinzând toate ocaziile de a ne dedica fraţilor noştri.

Capitolul 4 începea printr-o conjuncţie adversativă („dar“) care anunţa intervenţia vrăjmaşului împotriva adevărului începând de afară. Capitolul 5 se deschide printr-un alt „dar“, care introduce lucrarea sa înăuntru, pentru coruperea Adunării. Şi ştim că de atunci Satan n-a încetat să fie activ în aceste două feluri. Duhul de imitaţie şi dorinţa de a părea evlavioşi i-au antrenat la minciună pe Anania şi pe Safira. Petru îi mustră cu o sfântă indignare, iar ei sunt loviţi imediat de mâna lui Dumnezeu. Soarta lor veşnică nu este aici în discuţie. Este vorba de o manifestare a guvernării lui Dumnezeu. Sub pretext că suntem obiecte ale harului Său, să nu ne gândim cumva că Dumnezeu ar avea mai puţin dezgust faţă de păcat; El este sfânt şi astfel trebuie să fie copiii Săi (1 Petru 1.15-17).„Şi mare frică i-a cuprins pe toţi cei care au auzit“ (v. 5). Este un sentiment pe care trebuie să-l cultivăm şi noi faţă de Acela care ne citeşte gândurile cele mai tainice.Versetele 12-16 ne vorbesc despre minunile dragostei înfăptuite „prin mâinile apostolilor“ şi, de asemenea, ne arată că nu este suficient să-i admirăm pe cei credincioşi; trebuie făcut pasul cu îndrăzneală pentru a ne alătura Domnului (v. 13,14). În Apocalipsa 21.8, fricoşii sunt cei dintâi numiţi printre cei pierduţi veşnic.

Marele preot şi cei împreună cu el sunt plini de invidie văzând că nişte oameni fără carte şi care nu făceau parte din cler au un asemenea succes asupra mulţimilor. Mai ales saducheii, negând învierea, sunt deosebit de înverşunaţi împotriva apostolilor care o vestesc pe cea a Domnului Isus (v. 17; cap. 4.1,2). Neputând să-şi impună autoritatea în alt mod, ei îi aruncă în închisoare pe aceşti oameni pe care nu ajung să-i facă să tacă. Domnul însă trimite un înger pentru a-i elibera pe slujitorii Săi, care imediat se întorc să dea învăţătură în templu. Mai-marii sunt informaţi şi îi fac să se înfăţişeze înaintea sinedriului. „Vreţi să aduceţi asupra noastră sângele Omului acestuia“, le spun ei, deşi, în faţa lui Pilat, ei înşişi împreună cu tot poporul au cerut ca sângele Lui să fie asupra lor şi asupra copiilor lor (Matei 27.25). Apoi le ordonă încă o dată să tacă.„Trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni“, răspund Petru şi apostolii (v. 29; vezi cap. 4.19). Şi încă o dată dau o şi mai strălucită mărturie despre glorioasa înviere a lui Isus, „Domn şi Mântuitor“, ca şi despre iertarea de păcate prin El.

De data aceasta, pentru a-i elibera pe ai Săi, Dumnezeu nu Se mai foloseşte de un înger, ci de un renumit fariseu (sectă opusă celei a saducheilor), numit Gamaliel. Era un învăţător cunoscut şi respectat printre iudei. Cu moderaţie, servindu-se de exemple pe care fiecare le cunoştea, el îi îndeamnă pe colegii lui la a avea răbdare, pentru că sfârşitul urma să arate dacă această lucrare era de la oameni sau de la Dumnezeu. De altfel, niciodată nu este greu să distingi de ce parte se află cei care pretind a fi cineva (v. 36). Nu tot aşa era însă cu apostolii. Recunoscând că prin ei înşişi nu erau nimic, ei dădeau toată gloria Numelui lui Isus, pe care nu încetau să-L vestească (cap. 3.12; 4.10).Domnul îi prevenise altădată pe ucenici că se va pune mâna pe ei, că vor fi persecutaţi, predaţi sinagogilor şi închişi (Luca 21.12). Într-adevăr, toate aceste încercări nu întârzie să vină (v. 17-32), iar de atunci, ele n-au încetat să fie partea celor credincioşi, aici sau acolo. Noi Îi mulţumim adesea Domnului că ne-a cruţat de persecuţiile care fac ravagii în alte ţări. Să nu uităm însă că a suferi pentru Numele Său este o onoare. Apostolii se bucură că au fost socotiţi vrednici de aceasta (v. 41; comp. cu 1 Petru 4.19; Matei 5.11,12).

Tabloul armonios din capitolele 2.42 şi 4.32 este deja umbrit. Un murmur (o reclamaţie pe care nu îndrăznim să o formulăm cu glas tare) se înalţă din mijlocul ucenicilor. Să veghem încât să facem să tacă în noi astfel de murmure de nemulţumire sau de invidie, pentru că, prin ele, „nimicitorul“ vrea să tulbure comuniunea copiilor lui Dumnezeu (citiţi 1 Corinteni 10.10).Pentru a îndrepta lucrurile ajunse în această stare, sunt aleşi slujitori. Noi nu ne-am fi gândit că, până şi pentru a sluji la mese, se cuvine să fim „plini de Duh Sfânt“ (v. 3). Şi totuşi, aceasta este starea normală a creştinului şi ea ar putea fi şi a noastră, dacă o dorim. Însă nu aşa cum cred unii, cerând ca Duhul Sfânt să mai vină o dată, pentru că El este deja în cel credincios, ci lăsându-L în deplină libertate în tot templul inimii noastre.În special la Ştefan, Duhul străluceşte sub trei caractere: „de putere, de dragoste şi de chibzuinţă“ (sau de înţelepciune: v. 8 şi 10; comp. cu 2 Timotei 1.7). Lucrările (v. 8) şi cuvintele (v. 10) acestui om al lui Dumnezeu închid gura vrăjmaşilor lui, care nu pot face altceva decât să tocmească martori mincinoşi împotriva lui (comp. cu Matei 26.59). Faţa lui însă străluceşte deja de o frumuseţe cerească (v. 15).

Ştefan nu profită de posibilitatea pe care i-o dă marele preot de a se justifica pe sine faţă de acuzaţiile false care i se aduc. Duhul Sfânt de care este umplut îi dictează „chiar în acel ceas“ ce trebuie să răspundă (Luca 12.11,12). El se va folosi de istoria lui Israel pentru a le prezenta căile lui Dumnezeu şi credincioşia Sa în acelaşi timp cu infidelitatea poporului. Într-adevăr, această istorisire, care ocupă un spaţiu important în Cuvântul lui Dumnezeu, prezintă, sub formă de „pilde“ (sau imagini, tipuri), învăţături destinate să servească drept avertismente (1 Corinteni 10.11). Avraam fusese chemat de Dumnezeul gloriei şi ascultase (Evrei 11.8). El luase prin credinţă promisiunile pe care Dumnezeu i le făcuse înainte de naşterea lui Isaac. Descendenţii lui trebuia să stea un timp în Egipt, să sufere robia, apoi să iasă de acolo şi să slujească Domnului în ţara promisiunii. „Îmi vor sluji“ (v. 7) – ce cuvinte menite să atingă conştiinţa acestui popor nesupus şi răzvrătit!Istoria lui Iosif, respins de fraţii lui, apoi înălţat de Faraon, ilustrează într-un mod remarcabil atât ura iudeilor împotriva lui Hristos, cât şi poziţia glorioasă pe care Dumnezeu I-a dat-o după ce îl eliberase „din toate necazurile lui“ (v. 10).

Ştefan fusese acuzat că rostise „cuvinte de hulă împotriva lui Moise“ (cap. 6.11). Vedem însă, din contră, cu ce veneraţie deosebită vorbeşte el despre acest patriarh! Frumuseţea pe care Dumnezeu o vedea în acel copil încă de la naştere (v. 20), mai târziu puterea lui în cuvinte şi în fapte (v. 22), dragostea pentru fraţii lui care l-a îndemnat să-i cerceteze (v. 23), incapacitatea de a fi înţeles, cu care este întâmpinat din partea lor când a vrut să-i elibereze (v. 25,35) sunt tot atâtea trăsături care ar fi trebuit să poarte privirea poporului spre Mântuitorul pe care L-au respins. De altfel, însuşi Moise vestise venirea Sa, îndemnându-i să asculte de El (v. 37). Şi Petru, înainte de Ştefan, citase deja Deuteronom 18.15 în cuvântarea sa din cap. 3.22. Dublă mărturie despre împlinirea Scripturilor! Poporul însă s-a arătat nesupus şi idolatru încă de la începutul istoriei sale şi, în pofida celor mai mari dovezi de dragoste şi de răbdare din partea lui Dumnezeu, caracterul său natural nu s-a schimbat. Aşa sunt şi sărmanele noastre inimi. Cât de departe ne-am putea întoarce printre amintiri, chiar până în frageda noastră pruncie, vom regăsi neascultarea şi pofta. Numai puterea lui Dumnezeu a putut să ne dea o altă natură.

Ştefan îşi încheie mărturia. Deşi înfăţişat ca acuzat înaintea sinedriului, din contră, el face, din partea lui Dumnezeu, o aspră judecată asupra acestui popor cu gâtul înţepenit (vezi deja Exod 32.9; 33.3...). „Voi întotdeauna vă împotriviţi Duhului Sfânt“, le spune el, cel plin de Duh. Ce contrast între pacea ucenicului, absorbit de viziunea glorioasă a lui Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu, şi turbarea vrăjmaşilor lui! Această turbare se extinde, fără nici măcar o înscenare de judecată, la crima care va antrena, pentru multe secole, respingerea iudeilor ca naţiune şi risipirea lor pe tot pământul. Comparând ultimele cuvinte ale acestui om al lui Dumnezeu (v. 59,60) cu cele ale Domnului pe cruce (Luca 23.46 şi 34), remarcăm încă o dată cât de mult se aseamănă ucenicul cu Stăpânul spre care îşi fixase ochii. Această crimă este concluzia tragică a istoriei poporului răzvrătit, relatată de Ştefan. El o semnează cu propriul sânge, devenind, după lunga listă a profeţilor persecutaţi (v. 52), primul martir al Bisericii (citiţi 1 Tesaloniceni 2.15,16). Şi exact această scenă introduce, în chip magistral, dispensaţia Bisericii – caracterizată de prezenţa Duhului Sfânt pe pământ (Ştefan era plin de Duh Sfânt) şi de prezenţa lui Hristos glorificat la dreapta lui Dumnezeu, după cum Îl descrie martorul credincios.

Domnul le poruncise ucenicilor: „Veţi fi martorii Mei atât în Ierusalim, cât şi în toată Iudeea şi Samaria şi până la marginea pământului“ (cap. 1.8). Până aici ei împliniseră doar prima parte a acestui ordin. Pentru a-i face să urce la etapa următoare, Domnul recurge, în înţelepciunea Sa, la un mijloc dureros: persecuţie (căreia moartea lui Ştefan i-a tras semnalul). Ea are ca rezultat risipirea celor credincioşi şi, în consecinţă, purtarea evangheliei în locuri îndepărtate. Astfel, un vânt neplăcut are adesea efectul fericit de a semăna departe seminţele bune.Evanghelistul Filip (ales sau numit în cap. 6.5) coboară în Samaria pentru a-L predica pe „Hristosul“: nu o doctrină, ci o Persoană (v. 5; comp. cu v. 35). Câtă putere ar avea mărturia noastră dacă, în loc de a prezenta numai adevăruri, am vorbi celor din preajma noastră de Acela de care ne este (...sau ar trebui să ne fie) plină inima!Astfel, aceşti samariteni, dispreţuiţi şi respinşi de către iudei, de acum iau parte împreună cu ei la botezul şi la darul Duhului Sfânt. Nici naşterea, nici meritele, nici banii – cum credea Simon vrăjitorul – nu pot să asigure cuiva acest privilegiu. Totul decurge din harul integral al lui Dumnezeu.

Filip urma să devină instrumentul unei mari lucrări în Samaria. Ce mare trebuie să fi fost astfel mirarea lui când a primit ordin să-şi părăsească câmpul de lucru, pentru a merge pe un drum pustiu! Ce loc neobişnuit, într-adevăr, pentru a vesti acolo evanghelia! Cu toate acestea, el ascultă fără să discute. Şi iată că pe acolo trece carul unui înalt ministru african, care făcuse o lungă călătorie pentru a se închina la Ierusalim. Cum însă ar fi putut el să-L găsească pe Dumnezeu în această cetate în care Fiul Său fusese respins? Acest om aduce totuşi o comoară, infinit mai mare decât cea a reginei lui (v. 27): o porţiune din Sfintele Scripturi. Şi Dumnezeu l-a condus în lectura sa până în inima cărţii Isaia: la capitolul 53. Astfel, totul a fost pregătit înaintea slujitorului Domnului. Etiopianul învaţă prin el să-L cunoască pe Isus. El poate fi botezat şi-şi poate continua drumul „bucurându-se“ (v. 39), pentru a deveni, ne place să ne gândim, un mesager al harului în ţara sa îndepărtată.Nu sunt evanghelişti doar aceia care se adresează mulţimilor. Să începem prin a fi ascultători în special în deplasările noastre. Domnul va permite atunci ca şi noi să întâlnim pe drum, chiar la momentul potrivit, pe cineva căruia vom avea ocazia să i-L vestim pe Isus.

Capitolul 8.3 menţiona un tânăr numit Saul ca fiind duşman deosebit de înverşunat al creştinilor. Potrivit propriilor cuvinte, el era „un hulitor şi un persecutor şi un batjocoritor“, pe scurt, cel dintâi dintre păcătoşi (1 Timotei 1.13,15). Puterea lui Dumnezeu însă îi va smulge lui Satan unul dintre cele mai bune instrumente şi-l va înrola în propriul Său serviciu. Nemulţumindu-se cu a-i chinui doar pe creştinii din Ierusalim, Saul, în furia şi în fanatismul său, împinge persecuţia până în cetăţile unde se întinsese lucrarea (comp. cu cap. 26.11). Iată-l că se îndreaptă spre Damasc, având în mână o împuternicire de la marele preot şi în inimă, o ură neîmblânzită împotriva ucenicilor lui Hristos. Dar, pe drum, în plină amiază, deodată este orbit de o lumină orbitoare, aruncat la pământ şi înţelege, ne imaginăm cu ce înfricoşare, că Cel care-i vorbeşte de sus, din glorie, era acest Isus pe care-L înfrunta în ucenicii Lui. Pentru că Domnul Se identifică cu iubiţii Lui răscumpăraţi; ei fac parte din El Însuşi!Saul este condus la Damasc, în timp ce în inima lui se împlineşte o lucrare profundă. Domnul îi dă lui Anania misiunea să-l viziteze pe noul convertit, să-i deschidă ochii şi să-l boteze.

Odată convertit, Saul şi începe să predice Numele pe care-L combătuse atât de mult până atunci (v. 20). Cu toate acestea, îi vor fi necesari încă mulţi ani de pregătire în vederea lucrării care va fi a lui, potrivit versetului 15. Tineri credincioşi, nu aşteptaţi să aveţi multe cunoştinţe, pentru a le vorbi altora despre Domnul Isus! În acelaşi timp însă, nu vă gândiţi că este de ajuns doar să fiţi mântuiţi, pentru a putea întreprinde imediat o lucrare, nu contează care! Pavel a avut nevoie de un timp de retragere în Arabia (Galateni 1.17), apoi de o nouă perioadă de anonimat la Tars (Fapte 9.30; 11.25), înainte de a fi chemat să ducă evanghelia la naţiuni împreună cu Barnaba. Abia după paisprezece ani de la convertirea lui, ceilalţi apostoli îi dau „mâna dreaptă a comuniunii“ (Galateni 2.9) pentru lucrarea printre naţiuni.Patru frumoase trăsături îşi pun amprenta peste adunări în acest timp de început: pacea, zidirea, o teamă sfântă, precum şi creşterea făcută prin acţiunea divinului Mângâietor (v. 31). Duhul Sfânt este întotdeauna cu noi pentru a ne face să purtăm şi noi marca acestor caractere.Capitolul se încheie cu vindecarea lui Enea şi cu învierea Dorcăi: două minuni, făcute prin Petru, care sunt mijlocul de a aduce suflete la Domnul şi de a-i face pe ucenici să se bucure de mângâierea Duhului Sfânt.

Acest capitol are o importanţă deosebită pentru noi, care aparţinem naţiunilor. Într-adevăr, vedem aici cum Petru le deschide naţiunilor porţile Împărăţiei cerurilor (Matei 16.19). Trebuie remarcat cu câtă grijă şi cu cât har i-a pregătit Dumnezeu pe de o parte pe slujitorul Lui, iar pe de altă parte pe Corneliu, pentru întâlnirea care avea să aibă consecinţe atât de binecuvântate pentru Corneliu, ca şi pentru noi. Revelaţia de la Dumnezeu îi găseşte şi pe unul şi pe celălalt în aceeaşi fericită ocupaţie: rugăciunea. Reţinerile lui Petru de a mânca însă din conţinutul acelei mari pânze coborâte din cer ne ajută să înţelegem câte prejudecăţi iudaice erau înrădăcinate chiar şi în ucenici şi cât de superior se credea un israelit faţă de un păgân. Prin această viziune, Dumnezeu voia să-i spună slujitorului Său să nu mai facă discriminare între un popor „curat“ şi naţiuni necurate. Toţi, iudei şi naţiuni, sunt păcătoşi întinaţi „închişi în necredinţă (sau în neascultare)“ pentru a deveni obiecte ale aceleiaşi îndurări (Romani 10.12; 11.30-32). Să ne păzească Dumnezeu de a fi părtinitori (v. 34), considerându-i pe unii ca fiind mai puţin vrednici decât alţii să primească evanghelia! Noi nu avem de ales, ci de ascultat.

Dumnezeu foloseşte mijloace diferite pentru a aduce sufletele la a-L cunoaşte pe El; convertirea etiopianului (cap. 8), a lui Saul (cap. 9) şi a lui Corneliu (cap. 10) nu se aseamănă deloc între ele. În aceşti trei oameni îi putem recunoaşte pe descendenţii celor trei fii ai lui Noe: din Ham, popoarele africane şi asiatice; din Sem, Israel şi unele popoare orientale, iar din Iafet, naţiunile Nordului şi ale Occidentului. „Oricine crede“ în Isus Hristos „primeşte iertarea păcatelor“: acesta este de acum înainte mesajul universal, adresat către „orice seminţie şi limbă şi popor şi naţiune“ (v. 43; Apocalipsa 5.9). În persoana lui Corneliu, cei „de departe“ (Efeseni 2.17) aud deci, la rândul lor, „Evanghelia păcii prin Isus Hristos“ (v. 36; cap. 2.39; Efeseni 2.17).Ce glorioase vizite, într-adevăr, pentru această casă până atunci păgână! Un înger (v. 3); Petru şi fraţii care-l însoţesc, aducând mesajul evangheliei; de asemenea, şi mai presus de toate, Duhul Sfânt care tocmai îşi va pune pecetea pe aceşti noi convertiţi, mărturisind credinţa şi calitatea lor de copii ai lui Dumnezeu! Cum să nu fie recunoscută prin acest semn public voia harului lui Dumnezeu? Petru nu poate decât să o confirme prin semnul botezului creştin (v. 48).

Să nu judecăm niciodată după aparenţe, nici după împrejurările pe care nu le cunoaştem decât parţial! Un creştin care ne-a surprins prin comportamentul său se poate totuşi să fi acţionat în ascultare de Domnul. Aşa era cu Petru atunci când intrase la Corneliu şi mâncase cu el. Aceste detalii erau tot ce voiseră să reţină „cei din circumcizie“ (v. 2), deşi în casă se petrecuseră evenimente extraordinare, pe care apostolul le va relata acum. Mântuirea naţiunilor fusese vestită încă din Vechiul Testament (de exemplu, Isaia 49.6; 65.1). Petru însuşi făcuse referire la aceasta în prima lui cuvântare (cap. 2.21,39). Cu toate acestea, pentru a înlătura prejudecăţile fraţilor de la Ierusalim, trebuiau dovezi categorice. Ele le sunt aduse prin această istorisire a lui Petru, confirmată de alţi şase martori care l-au însoţit. Aflând cum a fost luminat apostolul şi condus la Corneliu şi mai ales cum Duhul Sfânt a coborât peste cei dintre naţiuni, toţi recunosc voia lui Dumnezeu şi Îi dau glorie. Să ne bucurăm de această favoare care s-a extins până la noi şi, dacă nu am făcut-o până acum, să ne grăbim să primim şi noi „pocăinţa spre viaţă“ (v. 18).

Poarta harului, închisă pentru iudei ca popor al lui Dumnezeu prin moartea lui Ştefan, se afla deschisă pentru naţiuni. Dintre greci se întorc la Domnul în număr mare (v. 20,21). Isus văzuse mai dinainte acest rod al lucrării Sale atunci când nişte greci, în mod deosebit, doriseră să-L vadă (Ioan 12.20…). La Antiohia se înfiinţează în acest timp o adunare prosperă în care, timp de un an, îşi exercită slujba Barnaba şi Saul. Şi, văzând viaţa acestor credincioşi, li s-a dat numele Domnului lor: pentru prima dată ei sunt numiţi creştini. Este o onoare … şi o responsabilitate să porţi chiar numele lui Hristos. Din mulţimea persoanelor botezate care-şi revendică frumosul nume de creştini, câţi sunt oare creştini cu adevărat?Dragostea de fraţi a acestor credincioşi din Antiohia se exprimă prin darurile trimise „spre slujire, fraţilor“ din Iudeea, care erau pe punctul de a suferi din nou (v. 27-30). Cum Irod Agripa (cap. 12.1) este un demn succesor al lui Irod Antipa (Luca 13.31,32; 23.11 etc.) şi al bunicului său Irod cel Mare (Matei 2), cruzimea şi dorinţa de a fi plăcut (comp. v. 3 cu Marcu 6.26) îl incită la a-l ucide pe Iacov, fratele lui Ioan, apoi la a-l pune pe Petru în închisoare.

Nici lanţurile, nici cei şaisprezece soldaţi, nici intenţiile criminale ale lui Irod nu-l pot împiedica pe Petru să doarmă liniştit în închisoare. Şi, cu atât mai mult, niciun obstacol nu-L împiedică pe Domnul să-l elibereze pe slujitorul Său (Psalmul 121.4). Un înger îl trezeşte, apoi îl scoate din închisoare atât cu putere (v. 7 şi 10), cât şi cu o atitudine plină de bunăvoinţă, de atenţie şi de afecţiune (v. 8). Cât de uşor este totul atunci când lucrează Dumnezeu! El cunoştea „aşteptarea“ criminală a „poporului iudeilor“ (v. 11), dar ascultase şi „rugăciunile stăruitoare“ ale adunării pentru Petru (v. 5) şi acestea sunt cele care ies învingătoare. Ce trist de spus, când soseşte împlinirea rugăciunii, cu apostolul în persoană, lipseşte credinţa pentru a-l recunoaşte! Cât de des se întâmplă să ne rugăm cu buzele, fără să aşteptăm în mod real să primim ceea ce cerem! De câte ori încă ne îndoim, … deşi răspunsul este deja la uşă!Surd faţă de toate avertismentele divine, Irod îşi va pregăti o ureche îngăduitoare faţă de linguşirile celor din Tir şi din Sidon care, din raţiuni politice, caută prietenia acestui ucigaş. El este lovit deodată, înaintea tuturor, de o moarte oribilă, în timp ce Cuvântul Celui împotriva Căruia luptase se răspândeşte mai mult ca niciodată (v. 24).

Aici începe o nouă diviziune a cărţii Faptele Apostolilor. Adunarea din Antiohia devine punctul de plecare al lucrării care se va împlini printre naţiuni. Barnaba şi Saul sunt chemaţi, puşi deoparte şi pleacă însoţiţi de rugăciunile adunării. Prima lor etapă este insula Cipru, de unde era originar Barnaba (cap. 4.36). Ajungând la Pafos, apostolii sunt convocaţi de proconsulul Sergius Paulus, cel mai înalt funcţionar roman din insulă. Acest „om inteligent“ (v. 7) Îl cunoştea pe Dumnezeul iudeilor şi dorea să audă Cuvântul Său. El însă era sfătuit de un personaj îngrijorător, de Elima, un magician iudeu (practicând deci o activitate detestabilă în ochii lui Dumnezeu: vezi Deuteronom 18.9,10) care profita de nevoile spirituale ale lui Sergius Paulus pentru a exercita asupra lui o influenţă nefastă. Împotrivirea acestui om are ca efect tocmai ceea ce el căuta să împiedice. Ea îi oferă lui Pavel (numit aşa pentru prima dată) ocazia de a-i da proconsulului, prin pedepsirea profetului mincinos, o dovadă despre puterea Domnului.Elima este o imagine a poporului iudeu care, din cauza împotrivirii faţă de Duhul lui Dumnezeu, a fost orbit spiritual „până la un timp“, în favoarea naţiunilor.

Apostolii, continuându-şi călătoria, ajung în Pamfilia. Acolo însă Ioan (numit şi Marcu: cap. 12.12) îi părăseşte şi se întoarce la Ierusalim. Credinţa lui nu era la înălţimea slujbei la care se angajase, nici pe măsura greutăţilor pe care le întrevedea. Nu este suficient să însoţeşti sau să imiţi un slujitor al lui Dumnezeu. Chiar şi într-o lucrare comună, fiecare are responsabilitatea sa proprie înaintea Domnului şi nu poate merge decât însoţit de credinţa lui personală.Adresându-se iudeilor în sinagoga din Antiohia Pisidiei, Pavel, ca şi Ştefan, aminteşte istoria lui Israel şi arată cum Dumnezeu a împlinit, în Isus, promisiunile făcute lui David (Psalmul 132.11). Nu fusese David un antetip preţios al Mântuitorului care trebuia să descindă din el? (v. 23). Pentru că, în antiteză cu Saul, împărat potrivit cărnii, Dumnezeu Îşi alesese în David un om după inima lui Dumnezeu, care împlinea toată voia Lui (v. 22)!Toate se potriveau de minune pentru a-L desemna pe Isus ca Mesia: mărturia lui Ioan după cea a tuturor profeţilor; împlinirea Scripturilor în moartea Sa, deşi nicio vină de moarte nu fusese găsită în El (v. 28; Isaia 53.9) şi, mai presus de toate, învierea Sa (v. 30).

„Dacă Hristos nu a fost înviat, atunci predicarea noastră … este zadarnică“, le va scrie apostolul corintenilor (1 Corinteni 15.14). Nu ne miră deci să-l auzim insistând atâta asupra învierii Domnului Isus. Iudeilor, această înviere le demonstra că El era chiar Mesia cel promis, Acela despre care vorbeau Psalmul 16 şi alte Scripturi (v. 34,35)! Păgânilor le confirma puterea lui Dumnezeu şi iminenţa judecăţii Sale (cap. 17.31)! Nouă, celor credincioşi, prezenţa în glorie a Mântuitorului nostru viu ne garantează că lucrarea Lui a fost acceptată de Dumnezeu pentru „îndreptăţirea noastră“ (Romani 4.25), că partea noastră este cerească (Coloseni 3.1,2), iar speranţa noastră, „sigură şi tare“ (Evrei 6.18b-20).Ce trist că „Evanghelia“ (v. 32) nu întâmpină din partea iudeilor dispreţuitori decât împotrivire şi batjocură (v. 45)! Atunci, la porunca Domnului, apostolii se întorc în mod solemn spre neamuri, confirmând că iertarea păcatelor este pentru oricine crede (v. 38,39).Aceşti iudei se judecau nevrednici de viaţa veşnică (v. 46). Aceasta era necredinţă, nicidecum smerenie! Domnul îi încadrase sub imaginea fiului cel mare din parabolă (Luca 15.25…) care, prin egoismul său şi prin propria îndreptăţire, se priva pe sine însuşi, în mod conştient şi de bunăvoie, de bucuria din casa tatălui.

La Iconia, Cuvântul produce acelaşi dublu efect ca şi în cazul precedent: credinţa, în dreptul unui mare număr, şi împotrivirea, la alţii. În ce-i priveşte pe apostoli, ei vorbesc cu îndrăzneală; şi care este secretul curajului lor? Ei se sprijină pe Domnul, care şi lucrează împreună cu ei, întărindu-le cuvintele prin semne şi minuni (comp. v. 3 cu Marcu 16.20). Vindecarea făcută la Listra – după ce apostolii fuseseră izgoniţi din Iconia – produce o impresie foarte puternică asupra acestor sărmani păgâni. Ei se pregătesc să se închine ca unor dumnezei în faţa acestor oameni care, cu o zi înainte, în altă parte, erau căutaţi pentru a fi ucişi cu pietre. În ochii apostolilor, aceasta era cum nu se poate mai rău. Îngroziţi, îi invită pe aceşti idolatri să se întoarcă spre Dumnezeul cel viu (comp. cu cap. 12.22,23). Sentimentele mulţimii rezistă însă o nimica toată. Iudeii veniţi din Iconia reuşesc repede să le câştige, astfel că, atunci când aruncă cu pietre în Pavel, o fac în asentimentul tuturor. Păzit de Domnul, slujitorul credincios nu este nici înspăimântat, nici descurajat. Îşi continuă cu calm lucrarea, trecând încă o dată prin cetăţile în care evanghelia fusese deja vestită. Această primă călătorie pentru evanghelie se încheie. Apostolii sunt gata să istorisească adunării toate lucrările glorioase pe care Dumnezeu le făcuse cu ei.

Credincioşii de origine iudaică care compuneau adunările de la Ierusalim şi din Iudeea s-au arătat foarte bucuroşi când au aflat de convertirea naţiunilor; unii însă credeau că, pentru a deveni cineva creştin, mai întâi trebuia să se facă iudeu: adică să fie circumcis şi să se supună legii. Pavel şi Barnaba înţeleg imediat pericolul acestui raţionament; este acelaşi cu acela care, mai târziu, îl va obliga pe apostol să le trimită galatenilor o scrisoare severă. Întoarcerea la robia legii – le spune el – nu înseamnă altceva decât a fi căzut din har (Galateni 5.1-6). Această chestiune risca să producă dezbinare la Ierusalim şi la Antiohia. Dumnezeu însă conduce totul pentru ca ea să fie dezbătută la Ierusalim şi astfel să fie păstrată unitatea adunării. Petru şi apoi Iacov iau cuvântul şi confirmă că naţiunile şi iudeii sunt mântuiţi într-unul şi acelaşi fel: prin harul Domnului Isus (v. 11). Trebuie să se păzească fie înrobiţi sau tulburaţi de „cunoştinţe elementare slabe şi sărăcăcioase“ (Galateni 4.9). Există totuşi porunci pe care Domnul le menţine, pentru că ele sunt anterioare poporului Israel; sunt valabile pentru toate timpurile şi pentru toate creaturile. Astfel, abţinerea de la sânge datează de la potop (Geneza 9.4), iar respectarea căsătoriei, de la creaţie (Matei 19.4-8).

Apostolii şi bătrânii adunaţi la Ierusalim se ocupă cu sârguinţă de problema care le este pusă înainte. Toată adunarea este de acord cu concluziile lui Iacov (v. 22,25). Şi scrisoarea pe care o trimit prin Iuda şi prin Sila îi va linişti şi îi va mângâia pe fraţii din Antiohia care fuseseră tulburaţi (v. 24). În acelaşi timp, vizita celor doi slujitori ai lui Dumnezeu contribuie mult la zidirea adunării (v. 32). Astfel, eforturile vrăjmaşului de a aduce tulburare şi dezbinare produc, în final, tocmai efectele opuse. Credinţa ucenicilor a fost întărită şi legăturile comuniunii între adunări a devenit şi mai strânsă; încă o dată cel rău a fost înşelat în lucrarea lui (Proverbe 11.18).Toate neînţelegerile fiind puse la punct, lucrarea Domnului poate fi reluată. Grija plină de afecţiune a lui Pavel pentru adunările constituite în urma primei sale călătorii îl angajează la a o întreprinde pe a doua, pentru a vedea „cum se află“ fraţii din punct de vedere spiritual (comp. cu 2 Corinteni 11.28). De astă dată însă, Barnaba nu va mai merge cu Pavel, din cauza unei neînţelegeri legate de Marcu, nepotul lui Barnaba. Mai târziu, Marcu va recâştiga încrederea apostolului şi îi va fi „folositor pentru slujbă“ (Coloseni 4.10; 2 Timotei 4.11).

Pavel se întoarce la Derbe şi la Listra, unde se formaseră adunări în urma primei lui călătorii. Acolo facem cunoştinţă cu tânărul Timotei, al cărui nume înseamnă „onorat de Dumnezeu“. El fusese crescut în învăţătura Sfintelor Scripturi de o mamă şi de o bunică evlavioase (2 Timotei 1.5 şi 3.15). Ce fericită pregătire pentru serviciul pe care-l va împlini de acum încolo împreună cu apostolul, „ca un copil pentru tatăl său“ (Filipeni 2.22)! Exprimarea folosind persoana întâi plural, începând cu versetul 10, ne ajută să înţelegem că Luca, autorul cărţii, este de acum cu ei. Privind harta, înţelegem că, după ce au încercat să meargă în stânga provinciei Asiei (zona Efesului), apoi în dreapta, în Bitinia, apostolul şi însoţitorii săi au fost chemaţi de Duhul drept înaintea lor, în Macedonia, de cealaltă parte a Mării Egee. În faţa uşilor închise, slujitorul ascultător trebuie să se ferească de a insista şi să aştepte îndrumări de sus.Filipi este deci prima cetate din Europa care a auzit Evanghelia; iar prima întoarcere la Dumnezeu menţionată este cea a Lidiei. Domnul îi deschisese inima ca să ia aminte… Să cerem Domnului să o deschidă şi pe a noastră şi să ne păzească de tot ce ne-ar abate atenţia, ori de câte ori ne este prezentat Cuvântul.

Vindecarea slujnicei însufleţite de un duh satanic are drept urmare, pentru cei doi slujitori ai lui Dumnezeu, torturări şi închisoare. Ce primire ciudată în Macedonia! – ar fi fost ei îndreptăţiţi să gândească, după ce fuseseră chemaţi aici ca „să ajute“ (v. 9). Dar Pavel pune în practică ceea ce mai târziu le va recomanda creştinilor din această cetate: „Bucuraţi-vă totdeauna în Domnul“ (Filipeni 4.4). Plin de răni, el este capabil, împreună cu Sila, să cânte în închisoare. Cu siguranţă că niciodată acele ziduri sinistre nu mai răsunaseră de asemenea ecouri! De asemenea, ce mărturie dădeau acele cântări în faţa celor care le ascultau! Cu cât împrejurările noastre vor fi mai dificile, cu atât mai mult pacea şi bucuria noastră le vor vorbi celor din jur! Şi adesea tocmai de aceea ne trimite Domnul necazuri.La această mărturie autentică, Domnul o adaugă pe a Sa, eliberându-i pe întemniţaţi. Tremurând în totul, temnicerul strigă: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?“. Răspunsul, minunat de simplu, se adresează oricărui suflet neliniştit: „Crede în Domnul Isus …“ (v. 30,31). Apoi bucuria umple casa aceasta.După această noapte memorabilă, apostolii sunt eliberaţi în mod oficial şi părăsesc cetatea, nu fără a-i îndemna din nou „pe fraţi“.

De la Filipi, Pavel şi însoţitorii săi merg la Tesalonic, o altă cetate a Macedoniei. Câţiva iudei şi mulţi greci, printre care femei de seamă, primesc Cuvântul care le este vestit (1 Tesaloniceni 1.5). Cea mai mare parte dintre iudei însă, ei înşişi stârniţi de Satan, agită poporul împotriva evangheliştilor. Nu ezită să recurgă la ajutorul unor oameni fără căpătâi, pe care de altfel îi dispreţuiau (v. 5), nici să aducă înaintea magistraţilor argumentul folosit cândva în faţa lui Pilat: „Nu avem împărat decât pe Cezarul!“ (v. 7; Ioan 19.15).Timpul petrecut de Pavel la Tesalonic a fost deci scurt: aproximativ trei săptămâni. Dumnezeu însă l-a permis aşa în folosul nostru. Pentru că, prin aceasta, apostolul s-a văzut obligat să-şi completeze învăţătura prin două epistole, atât de bogate în învăţăminte pentru noi toţi!La Bereea, iudeii dau dovadă de mai multă nobleţe şi corectitudine. În loc să se lase orbiţi de invidie (comp. cu v. 5), ei caută să-şi întărească credinţa, cercetând zilnic Cuvântul, căruia îi recunosc autoritatea supremă (v. 11; comp. cu Ioan 5.39). Nu ştim cum să-i îndemnăm îndeajuns, pe fiecare dintre tinerii noştri cititori, să urmeze acest exemplu (prezentat în special în pasajele pe care le citim). Acesta este scopul – ca şi titlul – acestor scurte meditaţii zilnice.

Rămas singur la Atena, Pavel nu este absorbit de monumentele şi de sculpturile sale. Are inima strânsă şi indignată, descoperind că această cetate, renumită pentru cultura sa, este plină de o idolatrie atât de cumplită. În piaţa publică, Pavel întâlneşte filosofi din diferite şcoli, vestiţi în toată lumea pentru înţelepciunea lor. Inteligenţa i-a fost dată omului pentru a putea discerne puterea veşnică şi divinitatea Creatorului său (Romani 1.20); însă ignoranţa acestor minţi luminate confirmă că „lumea prin înţelepciune nu L-a cunoscut pe Dumnezeu“ (1 Corinteni 1.21). El este în mijlocul lor un „Dumnezeu necunoscut“ (v. 23). Începând cu «începutul», Pavel le vorbeşte despre „Domnul cerului şi al pământului“ (v. 24), care S-a descoperit de atunci nu numai prin creaţie, ci şi prin răscumpărare. Acest Dumnezeu suveran „porunceşte acum oamenilor ca toţi, de pretutindeni, să se pocăiască“ (v. 30). În felul acesta, nimeni (cu atât mai mult tu!) nu poate pretinde că această poruncă divină nu este pentru el.Curiozitatea intelectuală nu are nimic comun cu adevărata nevoie a sufletului. Unii dintre ascultători îşi bat joc de Pavel în mod deschis; alţii amână pe mai târziu examinarea acelor chestiuni. Totuşi, câţiva cred. Acestea sunt cele trei efecte ale evangheliei atunci când ea este predicată şi astăzi încă o dată.

La Corint, Pavel are parte de bucuria de a-i întâlni pe soţii iudei, Acuila şi Priscila. Aduşi la Hristos, ei devin deosebiţi de dragi apostolului, ei fiind gata să-şi primejduiască până şi viaţa pentru el, într-o împrejurare care nu ne este relatată (Romani 16.4). Corintul era renumit pentru corupţia moravurilor şi pentru luxul său. Apostolul şi prietenii săi, nevrând să depindă de aceste bogăţii, dau un exemplu în aceasta, lucrând cu mâinile lor (1 Corinteni 9.15,18; 2 Corinteni 11.8,9).În faţa împotrivirii iudeilor, Pavel se „dezleagă“ de responsabilitatea sa vizavi de ei şi le afirmă că se întoarce spre naţiuni (v. 6). Romani 9.2-5 ne ajută să înţelegem însă cât suferă pentru că trebuie să le vorbească astfel. Dar Domnul Îşi încurajează slujitorul, descoperindu-i că, dacă poporul Său pământesc nu răspunde potrivit aşteptărilor Sale, El are în această cetate „mult popor“ pentru cer (v. 10). Într-adevăr, din această cetate depravată, El Se va bucura să strângă un mare număr de credincioşi, după cum confirmă cele două epistole care le vor fi adresate. Încă o dovadă că nici bogăţiile, nici plăcerile din această cetate în care nu lipsea nimic nu pot satisface adevăratele nevoi ale inimii omului!

Uneltirile iudeilor şi acuzaţiile lor înaintea lui Gallio nu-l împiedică pe Pavel să-şi continue lucrarea la Corint. Domnul îl protejează, potrivit promisiunii Sale (v. 10).Apoi el se pune la drum, trece prin Efes, unde îi lasă pe Acuila şi pe Priscila, coboară la Ierusalim prin Cezareea, încheindu-şi, în sfârşit, la Antiohia, cea de-a doua călătorie misionară (vezi harta de la sfârşitul Bibliei). Iar de la versetul 23 începe cea de-a treia călătorie a neobositului apostol. El trece din nou prin Frigia şi prin Galatia (vezi cap. 16.6), unde se formaseră adunări care-i vor hrăni multe temeri (Galateni 1.2; 4.11).Chiar în acest timp soseşte la Efes un alt slujitor de-al lui Dumnezeu. Este Apolo, lucrător remarcat prin „darul vorbirii“ şi prin puterea sa de a prezenta Cuvântul, consecinţe ale înflăcărării lui (v. 25) – pentru că nu poţi vorbi bine decât despre lucrurile care-ţi umplu inima (Matei 12.34,35). În plus, el îi învaţă cu râvnă şi cu îndrăzneală „cele despre Isus“. Darurile personale nu-l împiedică însă pe Apolo să primească cu smerenie de la Acuila şi de la Priscila adevărurile pe care încă nu le cunoştea. El este prompt să asculte, de aceea lucrarea lui în Ahaia, unde se va duce după aceasta, nu va avea decât de câştigat.

Credincios promisiunii făcute (cap. 18.21), apostolul soseşte la Efes, capitala provinciei Asia. Va rămâne aici trei ani (cap. 20.31), succedându-l pe Apolo, în timp ce, la Corint, Apolo „udă“ ceea ce apostolul sădise (cap. 18.27,28; 1 Corinteni 3.6). Nu vedem între aceşti slujitori ai lui Dumnezeu nici gelozie, nici vreun gând de revendicare a vreunui câmp special din lucrare.Botezul lui Ioan, singurul cunoscut de aceşti efeseni, îi pregătea pe iudeii pocăiţi să primească un Mesia împărăţind pe pământ. Creştinul, dimpotrivă, are o poziţie cerească; el este pus, prin Duhul Sfânt, în relaţie cu un Hristos mort şi înviat – adevăr subliniat într-un mod cu totul special de Epistola către Efeseni.Cuvântul Domnului „creştea şi se întărea“ (v. 20) nu numai prin minunile făcute de apostol, ci şi prin autoritatea Sa asupra inimilor. Cuvântul îi determina pe aceşti credincioşi să mărturisească ceea ce făcuseră şi să renunţe în mod public la practicile de vrăjitorie. Plini de „dragostea dintâi“ (Apocalipsa 2.4), aceşti efeseni nu vor să aibă deloc comuniune cu „lucrările neroditoare ale întunericului“ (Efeseni 5.11). Dragi prieteni, îşi arată Cuvântul lui Dumnezeu puterea în lume prin roade vizibile şi în vieţile voastre?

Se afla la Efes un templu încărcat de splendoare, închinat zeiţei Diana, socotit printre faimoasele «şapte minuni ale lumii antice». Vizitarea acestui templu, precum şi miniaturile de argint vândute acolo ca amintiri aduceau mari venituri artizanilor cetăţii. Şi, cum predicarea evangheliei nu putea să ducă decât la declinul comerţului lor, îi vedem pe aceşti meşteri cum se asociază pentru a-şi susţine interesele, dând, cu ipocrizie, un pretext religios acţiunilor lor (comp. cu Apocalipsa 18.11). Este atât de trist să vedem că încă şi astăzi multe persoane, în loc să caute cu stăruinţă adevărul, sunt preocupate de prosperitatea lor materială (v. 25) sau de părerile altora!Zgomote imense se înalţă în favoarea zeiţei … acestea doar pentru a demonstra că era incapabilă să arate că este „mare“ şi deci că nu se putea apăra singură (comp. cu 1 Împăraţi 18.26-29).Deşi se crede mai evoluată şi mai luminată ca altădată, lumea n-a făcut altceva decât să-şi schimbe zeii, în timp ce inimile nu s-au schimbat. Mulţimile astăzi se închină idolilor stadioanelor, ai spectacolelor şi ai muzicii… şi îi urmează, pentru că pe aceştia îi găsesc oferiţi de stăpânitorul acestei lumi, maestru în arta de a îndepărta sufletele oamenilor.

Manifestarea ostilă de la Efes îl conduce pe Pavel la a părăsi această cetate (comp. cu Matei 10.23). După ce s-a dus în Grecia, trecând prin Macedonia, se întoarce pe acelaşi drum şi ajunge la Troa. Istorisirea care urmează (v. 7-12) confirmă că cina se celebra, ca şi astăzi, în ziua întâi a săptămânii. Suntem şocaţi de somnul lui Eutih din timpul predicării apostolului. Dar oare nu ne vorbeşte Pavel şi nouă atunci când citim epistolele lui? Câtă atenţie acordăm noi acestora? Accidentul grav care se produce ne arată, din punct de vedere moral, unde poate conduce indiferenţa faţă de Cuvânt: la cădere şi la o stare de moarte. Harul lui Dumnezeu însă face aici o minune care oferă mângâiere.Privind această scenă, ne putem gândi prin analogie la istoria Bisericii responsabile. Somnul ei, căderea ei şi moartea ei aparentă sunt rezultatul neglijării învăţăturii apostolilor. Totuşi, Domnul a îngăduit o trezire, urmată de hrănire şi de mângâierea alor Săi, în aşteptarea zorilor marii plecări (v. 11).Pavel părăseşte Troa, mergând „pe jos“. Se alătură prietenilor săi la Asos, de unde reia calea mării spre Ierusalim.

La Milet, Pavel îi cheamă pe bătrânii adunării din Efes pentru a le da recomandările sale şi pentru a-şi lua rămas-bun. Le aminteşte ce a fost lucrarea lui printre ei şi exemplul pe care şi l-a fixat ca să li-l dea. Îi avertizează cu privire la pericolele dinăuntru (v. 29) şi de afară (v. 30) care ameninţă adunarea. Cum să le facă faţă? Îi îndeamnă la veghere (v. 31), dar mai presus de toate îi încredinţează harului lui Dumnezeu (v. 32). În ce-l priveşte, apostolul nu are decât un singur gând: să termine în credincioşie alergarea lui (este a lui personală; comp. cu 2 Timotei 4.7), precum şi „lucrarea“ (aceasta este a Domnului). Viaţa lui nu mai are alt sens şi el este gata să o sacrifice pentru această Adunare pentru care vărsase deja multe lacrimi (v. 19,31; Coloseni 1.24). Dar ce erau acestea faţă de valoarea infinită pe care ea o are înaintea lui Dumnezeu? Pe El L-a costat nu mai puţin decât sângele Propriului Său Fiu (v. 28; 1 Petru 1.19). Apostolul găseşte în acest preţ incomensurabil motivul devotamentului său şi îl reaminteşte administratorilor de la Efes, pentru a sublinia responsabilitatea lor.În încheiere, Pavel aminteşte unul dintre cuvintele Domnului Isus: „Este mai ferice să dai, decât să primeşti“ (v. 35). Să-l putem pune şi noi în practică, imitându-L pe Acela care ne-a dat totul!

Dragostea frăţească se manifestă pe tot parcursul acestei călătorii (v. 1,6,12…). La Tir, ca şi la Milet, Pavel se desparte de fraţii săi după ce s-au rugat împreună în genunchi pe mal (v. 5; cap. 20.36,37). Duhul subliniază aici prezenţa copiilor, atât de dorită în adunări!La Cezareea, Pavel este găzduit la Filip, care se stabilise acolo după ce predicase în toate cetăţile începând cu Azot (între care, fără îndoială, Lida şi Iope: cap. 8.40; 9.32,36). Fiicele lui făceau o lucrare bună pentru Domnul, pe care totodată nu o exercitau în adunare (1 Corinteni 14.3,34).Ceea ce-l conduce pe apostol în această călătorie sunt afecţiunile lui, întotdeauna la fel de înflăcărate pentru cei din poporul său. El era purtătorul darurilor de la adunările din Macedonia şi Ahaia şi se bucura să le ducă el personal la Ierusalim (Romani 15.25…). Dar el nu ţine cont nici de avertismentele Duhului (v. 4), nici de cele ale profetului Agab (v. 11; vezi cap. 11.28), nici de rugăminţile fraţilor (v. 12). Nu ne putem permite să-l judecăm. Această istorisire însă ne este lăsată ca să ne înveţe că, neascultând decât de sentimentele sale, chiar dacă acestea sunt bune, până şi un apostol poate să se abată de la calea dependenţei. Este o lecţie serioasă pentru fiecare dintre noi.

Pentru a ajunge din Grecia la Roma, apostolul îşi propusese să treacă … prin Ierusalim! (cap. 19.21). În pofida acestei abateri inoportune, „voia Domnului“ se va împlini (v. 14). Doar calea pe care ne-o alegem singuri nu este niciodată simplă; ne putem aştepta să întâlnim pe ea tot felul de complicaţii. Pavel este invitat de bătrânii de la Ierusalim să «iudaizeze», pentru a-i linişti pe credincioşii iudei, şi astfel se găseşte antrenat într-un mod contrar învăţăturii sale. Ce încurcătură penibilă pentru el! Încă o dată vedem cât de mult erau legaţi creştinii de la Ierusalim de religia lor iudaică. Ei încercau să pună vinul nou în burdufuri vechi (Matei 9.17). Acestor israeliţi zeloşi pentru lege, Iacov, menţionat în versetul 18, le vorbeşte despre o „lege a libertăţii“ şi despre „religia curată şi neîntinată“ (Iacov 1.27; 2.12) care constă nu într-o „curăţire“ a trupului (v. 24), ci în „a se păstra neîntinat de lume“ şi în „a-i cerceta“ pe cei necăjiţi „în necazul lor“.Pavel este aici ca prins într-un angrenaj. Frecventează templul şi se supune ritualurilor cultului pentru a fi pe placul fraţilor. În zadar, de altfel, pentru că iudeii iau aceasta drept o provocare şi caută să-l omoare, punând în mişcare „toată cetatea“ (v. 30)!

Pavel a fost smuls din violenţa mulţimii prin intervenţia comandantului garnizoanei romane. Acesta, după ce mai întâi l-a confundat cu un răufăcător vestit, s-a mai domolit, auzindu-l vorbind greceşte, şi i-a permis să se adreseze poporului. În faţa poporului care păstra o linişte

solemnă, Pavel aminteşte că el avea, într-adevăr, un trecut foarte vinovat, dar într-un sens cu totul opus celui la care se gândeau iudeii. Înzestrat cu calităţi şi cu avantaje puţin întâlnite, ... „evreu din evrei; după lege, fariseu“ (Filipeni 3.5), reputaţia sa era a unui om pios şi fără pată. Însă zelul său religios, asemănător celui care-i anima pe capii acestei mulţimi, l-a condus, în ciuda avertismentelor învăţătorului său Gamaliel, la a lupta împotriva lui Dumnezeu (v. 3; cap. 5.39). „Eu sunt Isus Nazarineanul, pe care tu Îl persecuţi“ (v. 8) este răspunsul cutremurător pe care l-a auzit din cer. Atingându-se de aceşti sărmani creştini, persecutându-i până la moarte, el de fapt lupta împotriva Fiului lui Dumnezeu. Dar, în loc să-l pedepsească pentru îndrăzneala lui nelegiuită, Domnul, în acelaşi timp în care îi reda vederea, îi deschidea şi ochii inimii (Efeseni 1.18), făcând din acest om pus deoparte încă de la naştere un instrument credincios pentru El.

Noul convertit a pus două întrebări care se completau una pe alta: „Cine eşti, Doamne?“ (v. 8) şi „Ce să fac, Doamne?“ (v. 10). Cel de-al doilea răspuns îi este dat prin Anania, care adaugă: „Şi acum, ce zăboveşti?“ (v. 16).Trei ani mai târziu, la Ierusalim, Pavel are privilegiul de a-L vedea pe „Cel Drept“ şi de a primi porunci din gura Sa (v. 17...). El însuşi dorise să lucreze printre iudei, socotind că mărturia lui ar fi fost cu atât mai puternică, cu cât era cunoscut anterior ca un duşman înverşunat al adevărului (v. 19,20). El însă fusese pus deoparte pentru lucrarea printre naţiuni (Galateni 1.15,16).Versetul 18 este de netăgăduit. Iudeii n-au primit niciodată mărturia apostolului. Comandantul este nevoit să-l scape din nou pe Pavel de furia gloatei. În momentul când va fi supus torturilor, Pavel declară, ca şi în capitolul 16.37, că este născut cetăţean roman. În Filipeni 3, considerând toate lucrurile ca o pierdere (Filipeni 3.7,8), avea să pună în valoare un alt drept de cetăţenie: cerească (Filipeni 3.20). Pe aceasta nimeni nu o are prin naştere. Şi nici nu poate fi cumpărată cu bani (v. 28). Această cetăţenie o au numai aceia care au fost născuţi din nou (Ioan 3.3).

Comandantul tot nu-şi explică furia iudeilor împotriva unui om căruia nu-i găseşte nimic de reproşat. Pentru a se lămuri, aduce prizonierul înaintea sinedriului. Un cuvânt abil al lui Pavel (dar oare era el rostit prin Duhul?) atrage de partea sa partida fariseilor. Învierea lui Isus Hristos era fundamentul doctrinei sale şi, indirect, cauza împotrivirii iudeilor. Pavel însă nici nu mai are ocazia să pronunţe numele Mântuitorului său; a aruncat acest măr al discordiei între adversarii tradiţionali – fariseii şi saducheii – şi „o mare tulburare“ se şi stârneşte în sinedriu. Încă o dată, comandantul trebuie să-l pună pe Pavel în siguranţă.După toate aceste evenimente însă, apostolul, singur şi descurajat, are nevoie de reconfortare. Domnul Însuşi îi face o vizită şi stă lângă slujitorul Său (v. 11). Fără niciun reproş – dimpotrivă, recunoaşte mărturia curajoasă pe care Pavel tocmai a dat-o la Ierusalim – El îl mângâie şi îi aduce aminte de adevărata lui misiune: de a vesti mântuirea nu iudeilor, ci naţiunilor. Va pleca la Roma cu această ţintă.De am putea face şi noi neîntrerupt experienţa că „Domnul este aproape“ şi că nu trebuie să ne îngrijorăm „de nimic“ (Filipeni 4.5,6; 2 Timotei 4.17)!

De astă dată nu-L mai vedem pe Domnul intervenind în mod miraculos, ca la Filipi (cap. 16.26) sau ca în cazul lui Petru (cap. 12.7), pentru a-Şi elibera slujitorul. El conduce evenimentele folosindu-Se de tânărul nepot al apostolului, de calitatea de cetăţean roman a lui Pavel, precum şi de dispreţul orgolios al comandantului roman faţă de iudei ... cărora, fără îndoială, era mulţumit să le joace o farsă. Domnul promisese slujitorului Său că el va da mărturie la Roma (v. 11). Toate uneltirile vrăjmaşilor lui nu-l vor putea deci împiedica; mai degrabă vor contribui la aceasta, pentru că, într-adevăr, ameninţările lor îl vor determina pe Lisias să-l trimită pe Pavel sub bună escortă la Cezareea – portul în care apostolul debarcase cu puţin înainte – salvându-l astfel de comploturile iudeilor fanatici. Odată cu prizonierul, Lisias trimite şi o scrisoare către guvernatorul Felix. Observăm cum expune cazul într-un mod avantajos pentru el, ascunzând greşeala pe care era pe cale s-o comită (v. 27; cap. 22.25). Cu toate acestea, vina păgânilor aproape că păleşte alături de vinovăţia grozavă a iudeilor. Cei patruzeci de asasini legaţi cu blestem nu şi-au putut ţine, evident, jurământul şi, prin aceasta, au chemat asupra capetelor lor acest blestem cu care se blestemaseră (v. 14).

Pavel se înfăţişează înaintea lui Felix în prezenţa acuzatorilor. Aceştia au nevoie de un avocat cu atât mai elocvent, cu cât cauza lor este mai rea. Ce contrast izbitor între linguşirile (v. 3), apoi calomniile impertinente (v. 5; comp. cu Luca 23.2) ale oratorului Tertul şi demnitatea lui Pavel în mărturisirea sa de credinţă însoţită de o prezentare sinceră a faptelor!O sectă (v. 5 şi 14) este o grupare religioasă care face apel la un lider sau la o doctrină particulară, ori creştinul nu poate face apel decât la Hristos. Lumea religioasă însă etichetează ca fiind secte şi adunările copiilor lui Dumnezeu care s-au despărţit de ea, dând ascultare Cuvântului. Ce contează!? Această expresie (ca multe altele) face parte din ocara pentru Hristos (Evrei 11.26). Ca şi Pavel, credinciosul fidel are privilegiul de a fi asociat, în dispreţul lumii, cu Cel care a fost Nazarineanul (v. 5b). Spre deosebire de lume, ceea ce căuta apostolul – şi ceea ce ar trebui să ne preocupe şi pe noi – era să aibă întotdeauna „o conştiinţă fără vină faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni“ (v. 16). El se gândea la ziua învierii, când avea să dea socoteală Domnului de umblarea şi de slujirea sa. Un adevăr cunoscut trebuie întotdeauna să aibă un efect moral. Cu cât mai impunător este motivul pe care-l aduce perspectiva „scaunului de judecată al lui Hristos“ (2 Corinteni 5.9,10)!

În ciuda nevinovăţiei evidente a lui Pavel şi a relei-credinţe a acuzatorilor săi, Felix, pentru a nu-i supăra pe aceştia, a amânat cu laşitate hotărârea (v. 22). Dar el va amâna o hotărâre de altfel mult mai importantă: cea cu privire la sufletul său. Chemat pentru a discuta „despre credinţa în Hristos“ (v. 24), Pavel prezintă un aspect al adevărului la care Felix nu se aştepta (v. 25). Cuvântul – fără a-i pătrunde în inimă – îi îngrozeşte conştiinţa împietrită prin iubirea de bani (v. 26). «Ne vom ocupa de acestea mai târziu», răspunde el evaziv (sau ocolind), lăsând să-i scape, poate pentru totdeauna, ocazia pe care i-o oferea Dumnezeu. În ciuda numelui său care înseamnă fericit, Felix a trecut deci pe lângă adevărata fericire. Să nu uităm niciodată că „vremea potrivită“ este acum (2 Corinteni 6.2)!Doi ani se scurg; apostolul este încă în închisoare. Ura iudeilor însă nu s-a potolit. De-abia a fost înlocuit Felix cu Festus, că un nou complot este urzit, din care Domnul îl va scăpa pe martorul Său. Ca şi la Felix (cap. 24.27) şi la Pilat odinioară (Marcu 15.15), grija de căpetenie a lui Festus era „să câştige favoarea iudeilor“ (v. 9). Pavel se vede din nou obligat să invoce dreptul său de cetăţean roman, făcând apel la a fi judecat de împărat.

Agripa şi Berenice (ca şi Drusila, soţia lui Felix – cap. 24.24) erau copiii lui Irod al III-lea (cap. 12.1), constituind cea de-a patra generaţie a acestei dinastii criminale. Vizita de complezenţă pe care o fac noului guvernator va fi pentru ei ocazia de a afla despre ciudatul său întemniţat. Înţelegem, din felul în care Festus rezumă problema, puţinul interes pe care îl prezintă pentru el chestiunile religioase. Era vorba de „un oarecare Isus, mort...“ (v. 19). Astăzi, Hristos nu este nimic mai mult pentru mulţime. Pavel însă afirma că Isus era viu şi exact aceasta era, într-adevăr, ceea ce făcea toată diferenţa.Apostolul este deci introdus în mijlocul acestei curţi întrunite „cu mare fast“. Potrivit cuvântului Domnului către Anania, el trebuia să fie „un vas ales“, care să-l poarte Numele înaintea împăraţilor (cap. 9.15). El era însă ambasadorul unui Împărat cu mult mai mare decât aceia înaintea cărora a fost chemat să se înfăţişeze, „un ambasador în lanţuri“, cum se va numi el mai târziu, totuşi uzând de îndrăzneală pentru a vorbi despre Domnul său, căci Cuvântul lui Dumnezeu nu era legat (Efeseni 6.20; 2 Timotei 2.9).

Pavel, chemat să dea mărturie înaintea împăratului Agripa, îşi întinde cu solemnitate braţele înlănţuite. Ca şi în capitolul 22, el istoriseşte întâlnirea lui cu Domnul şi condiţiile în care i-a fost încredinţată slujba pe care o avea. După ce i-au fost deschişi propriii săi ochi, el primeşte misiunea să-i deschidă pe cei ai oamenilor dintre naţiuni, pentru ca şi aceştia să aibă acces, prin credinţă, la lumina, libertatea, iertarea

păcatelor şi partea cerească a sfinţilor (v. 18; comp. cu Coloseni 1.12,13).Împrejurările întoarcerii la Dumnezeu diferă între ele. Petru era în barca sa când şi-a recunoscut starea de păcat; Levi era la biroul lui, iar Zacheu era într-un copac atunci când l-a chemat Domnul (Luca 5.10,27; 19.5). Etiopianul s-a întors la Dumnezeu când era în carul lui, iar temnicerul, în închisoare, la miezul nopţii (cap. 8.27…; 16.29…). Pentru Pavel, dimpotrivă, era miezul zilei, în timp ce se afla pe drum (v. 13). Esenţial este că fiecare poate spune unde şi când L-a întâlnit pe Isus. Să nu ne sfiim, atunci când se iveşte ocazia, să povestim despre întoarcerea noastră la Dumnezeu; aceasta nu-i o laudă, din moment ce trebuie în acelaşi timp să vorbim despre starea tristă în care am fost găsiţi! Dimpotrivă, aceasta înseamnă să preamărim harul suveran care a vrut să ne smulgă de acolo.

Chemat de Isus Hristos la o lucrare de excepţie printre naţiuni, Pavel nu a fost neascultător … (v. 19). Să nu fim nici noi, când este să împlinim slujbe mult mai modeste şi mai simple, pe care Domnul ni le-a încredinţat!Pentru Festus, om fără nevoi spirituale, vorbele lui Pavel sunt adevărate nebunii (v. 24). Într-adevăr, „omul natural nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el“ (1 Corinteni 2.14). Atunci apostolul se adresează direct împăratului, plin de respect, dar în acelaşi timp cu autoritatea pe care i-o dă Cuvântul (Psalmul 119.46). Agripa îşi ascunde stânjeneala, schimbând vorba (v. 28). Ce trist este că a fi aproape convins, aproape creştin, înseamnă totuşi a fi în totul pierdut!Cine era de invidiat? Împăratul, sau sărmanul captiv? Conştient de înalta sa poziţie înaintea lui Dumnezeu, Pavel, întemniţat al lui Isus Hristos, nu se gândeşte la coroana omului dinaintea lui, ci la sufletul acelui om. Să nu ne oprim nici noi la înfăţişarea oamenilor, ci să ne gândim la soarta lor veşnică!Apostolul a apărut ca inculpat succesiv înaintea sinedriului, a lui Felix, a lui Festus şi a lui Agripa. Mai trebuie să se înfăţişeze înaintea Cezarului care, în această vreme, nu este altul decât sângerosul Nero.

Pentru a împiedica răspândirea Evangheliei, vrăjmaşul a ridicat oameni împotriva lui Pavel. Acum se foloseşte de obstacole naturale pentru a-i bloca drumul.Mulţi creştini se aseamănă cu o corabie, al cărei mers depinde de vântul care suflă. Dacă este cel „din sud“, care adie blând, totul merge bine; ei ridică ancora plini de curaj (v. 13). Când însă se întoarce, devenind potrivnic, ei, iată, navighează „încet“, „cu greu“, nu mai sunt capabili să înainteze (v. 7,8) şi caută ici şi colo adăpostul oamenilor împotriva greutăţilor (v. 4). În fine, când suflă furtuna unei mari încercări, ei nu mai pot ţine drumul şi sunt duşi în derivă (v. 15). Vaporul însă îşi urmează ruta indiferent de vreme. Fie ca, mânaţi de o credinţă activă şi fermă, să înaintăm mereu spre ţintă, în ciuda tuturor furtunilor!Deşi era binevoitor cu prizonierul său, totuşi centurionul s-a încrezut mai mult în proprietarul navei decât în ceea ce spusese Pavel (v. 11). Nu ni se întâmplă şi nouă adesea să acordăm mai multă încredere sfaturilor şi părerilor oamenilor, decât îndrumărilor Cuvântului şi Duhului Sfânt? – iar aceasta, spre marea noastră pagubă (v. 10)!

Pavel este la fel de liniştit în mijlocul furtunii, ca şi înaintea guvernatorilor şi a împăraţilor. Uraganul nu-l împiedică să audă vocea Dumnezeului Căruia Îi aparţine şi pe Care Îl slujeşte (v. 23). Deşi, când se află în încercare, oamenii manifestă adesea cel mai crunt egoism, el, apostolul mărinimos, se gândeşte la salvarea tovarăşilor săi de călătorie. Îi încurajează prin Cuvântul Dumnezeului său, după care îi îndeamnă să ia din mâncare, nu înainte de a aduce mulţumiri lui Dumnezeu înaintea tuturor (1 Timotei 4.4,5).După multe peripeţii şi pierderea navei, ei au ajuns toţi teferi şi nevătămaţi în portul dorit (citiţi Psalmul 107.25-30). Putem vedea în această corabie, jucărie la cheremul stihiilor, o imagine a Bisericii pe pământ. Plecată pe un timp favorabil, ea n-a întârziat să întâmpine vântul încercărilor şi al persecuţiilor pe care Satan l-a stârnit împotriva ei. Lipsa de hrană, o perioadă de profund întuneric moral, recurgerea la tot felul de precauţii, toate acestea au survenit pentru că vocea apostolilor – prin Cuvânt – nu a fost ascultată. Se apropie ziua; odată cu ea, naufragiul final al creştinătăţii de nume (prefigurată de navă)! Domnul însă îi cunoaşte pe cei care sunt ai Lui din această Biserică care poartă Numele Său. Şi niciunul dintre cei pe care I i-a dat Tatăl nu va fi pierdut (2 Timotei 2.19; Ioan 17.12).

Dumnezeu a pus sentimente de omenie în inimile păgânilor din insula Malta (cum pusese în capitolul precedent în cea a centurionului Iulius: v. 2; cap. 27.3). Ei îi primesc şi îi ajută pe naufragiaţi. În mijlocul acestora, Domnul găseşte plăcere să-l facă cunoscut pe slujitorul Său prin intermediul unei minuni. Apostolul, care n-a socotit înjositor pentru demnitatea sa să strângă lemne pentru foc, este muşcat de o viperă şi nu suferă niciun rău. Acesta era unul dintre semnele care trebuia să-i „însoţească“ pe ucenici. Un altul era vindecarea bolnavilor prin punerea mâinilor (Marcu 16.17,18). Bunăvoinţa „barbarilor“ din Malta îşi găseşte repede răsplata. Toţi bolnavii din insulă, începând cu tatăl lui Publius, sunt vindecaţi prin puterea lui Dumnezeu. Şi ne-ar plăcea să credem că mulţi dintre acei oameni au găsit şi vindecarea sufletului. Astfel, împotrivirea vrăjmaşului nu va avea alt efect decât semănarea seminţei Evangheliei pe un pământ nou.Călătoria lui Pavel se încheie. Înainte de a duce câte ceva fraţilor săi de la Roma, el însuşi este încurajat în comuniunea cu ei. Chiar şi cel mai tânăr credincios poate fi un prilej de bucurie şi de încurajare pentru un slujitor al lui Dumnezeu.

Abia ajuns la Roma, Pavel îi şi convoacă pe cei mai de seamă iudei, cărora le explică condiţiile întemniţării sale. Şi, departe de a purta ranchiună pe cei din poporul lui, pentru tot răul pe care l-a suferit din partea lor, el le dă din nou şi întotdeauna cel dintâi loc în predicarea evangheliei. Neobosit, de dimineaţa până seara, le prezintă adevărul, până în momentul în care ei pleacă (v. 25,29; citiţi Evrei 10.38,39).Pavel stă doi ani prizonier la Roma. Va putea însă constata că împrejurările prin care trecuse „s-au întors mai degrabă spre înaintarea Evangheliei“ (Filipeni 1.12). Oare nu în perioada acestei captivităţi a scris el mai multe epistole, printre care cea către Efeseni, cea către Filipeni, cea către Coloseni…? Noi nu le-am fi avut, dacă el ar fi fost liber să viziteze aceste adunări.De altfel, tocmai epistolele ne îngăduie să continuăm încă puţin călătoria prin istoria marelui apostol. Pentru că aici relatarea se întrerupe şi cartea Faptele Apostolilor nu are încheiere – ca pentru a ne arăta că lucrarea Duhului Sfânt aici, pe pământ, nu s-a încheiat! Ea continuă, cât timp Biserica este pe pământ, în viaţa fiecărui credincios.

clickbible.org